

חיפה, ד' חשון.

— מסופרנו המיוחד —

הספד בקלוב הפועלים.

במוצש"ק אור ליום ד' חשון נערכה בקלוב הפועלים בחיפה אזכרה לנשמת המנוח א. ל. לוינסקי ז"ל במעמד גדול של אנשים ונשים שמלאו את כל האולם עד אפס מקום.

בראשונה דבר מר נ. טברסקי על דבר מותו הפתאומי של לוינסקי ותאר בדברים קצרים את ערך האבדה הזאת, לתנועתנו הלאומית ולספרותנו הצעירה. אח"כ מסר את הדבור למר י. קרניאל. האדון קרניאל דבר על צורתו הספרותית של "רבי קרוב" ובאר לפני קהל השומעים מי היה ר' קרוב ומה טיבם של ירכתוניו הרבים שבהם רכש את לבב הקוראים העברים. הנואם הקריא קטעים מירכתוניו "מהשכות ומעשים" שנתפרסמו ב"השלוה" והבליט באופן מוחשי את גודל כשרונו של הסופר הן במקוריות סגנונו השיחתי, הן באופטימיותו הרבה בכל דבר, בסגנונו הקל והחד, בעקיצותיו שאינן עולבות וכיחוד את השקפותיו על החיים, על העולם ועל מעמד אומתנו בין הנויים.

בצבעים בהירים באר המרצה, מדוע נתחבב הסופר על קוראיו והראה בתור עובדה כי רוב הקוראים חותמים על "השלוה" אך ורק בשביל ה"מחשבות והמעשים" של ר' קרוב וכי כל הקוראים קופצים ראשונה על ירכתוני לוינסקי. המרצה הנכבד הוסיף כי לפעמים יש אשר הוא חובב את ר' קרוב הליצן יותר מפילו מ"שלום עליכם" שלו. לסוף העיר כי קוינו לראות את לוינסקי בקרוב הי בקרבנו, קוינו שעוד יספר לנו על אדות ארצנו על פי דרכו, ובשעה זו שהיינו צריכים להתאסף לחוג את חג בואו לא"י, בא חמות וקבץ אותנו להספיד את ר' קרוב.

אחר העיר על העובדה המעציבה כי עדין ספרותנו צעירה ואם יבוא סופר כחסד אלהים ויברא דרך חדשה אין לו יורשים אחריו. והמרצה סיים בשירו של ביאליק:

„היה איש וראו איננו עוד

שירת חייו באמצע נפסקה

עוד שיר מומיר אחד היה לו

„והוא אבד לעד

אבד לעד.

עוד קוינו ויכולנו לקוות ממנו לשמע סאתו את שירת התחיה והוא אבד לעד...
הדברים עשו רושם עז על הקהל העברי החיפואי אשר נתפזר במחשבות נוגות על דבר מותו של רבי קרוב הרחוק מאתנו לנצח...
* * *

היהודים במלחמת חורן.

בשבוע שעבר בקרת החברה הדמשקאית "ההתעוררות הישראלית" בבית החולים הצבאי את חמשים ושלושה אנשי הצבא היהודים שנפצעו במלחמת הממשלה בדרוזים. אחר מצעירי החברה ה' יוסף ענימי הגיש אל שר האלף מחיי אלדין ביי זר פרחים בשם החברה, וכתוך מעמד של

פקידי ואנשי צבא, רופאים, רוקחים והמון רב, נשא
 סר חזקיאל דניאל להנפצעים את הנאום היפה
 הזה שנשלח לקושטא ע"י המושיר ושנתפרסם
 בהרבה עתונים סורים:

אחינו הגבורים והלאמיים הנכבדים, בקורנו היום
 אתכם יחשב לחובה לאמית, חובת אחים. וחובה זו
 מקשרת אותנו יחד איש אל רעהו בקשרי הלאם היקר
 והקדוש, כי אנו דומים היום לגוף אחד ואם יכאב
 לאחד מאברי הגוף, יסבול גם הגוף כולו. ועתה בהלחמכם
 בעד השקט הכללי ובעד שלום הממלכה הנה הבלטתם
 את מעלותיכם הצבאיות הנעלות. ואין צורך לבאר לכם
 אחינו גבורי החיל, כי כל מה שאתם סובלים כעת
 מהפצעים ומהמכאובים אינן אלא עקבות התפארת והכבוד
 שזכרן לא יטחה לנצח, ובדמיכם אלה היקרים הנוזלים
 מכם כתבתם ישורות שדברי הימים ינחלו אותם לזכרון
 עולמי. ודעו לכם, אחים יקרים, כי אחיכם הלאמיים
 משתתפים אתכם במכאוביכם וצערכם מטעמקי לבם, וזאת
 תחשב להם כאלו נפצעו כמוכם לפעל. ובגבורתכם זאת
 הנחלתם לכל היהודים הכבוד הצבאי הזה ונפרט בלכתכם
 יד ביד עם כל יתר החלוצים תהת הדגל העותומני באין
 הברל עם ודת, ובשם העותומניות היחידה והנכבדה הננו
 מברכים אתכם ברכת אחים ומתפללים בעדכם שיקלו
 מכאוביכם והייתם למופת באמץ לבכם שבגללו הורם
 דגל הנצחון.

גם נתברר לנו כי נצחונכם הזה נודע למלכנו
 הגדול, להויזירים, להמורשים הנכבדים ולכל שרי הממלכה
 ושמותיכם כבר הוחקו על לבם לזכרון. ודעו לכם, אחי
 החביבים, כי האמה העותמנית בכלל טחיה אתכם תחית
 גבוריה ומעריצה אתכם בין המגינים בעד אנשיה ונשיה
 והיא צועקת בקול הוד ושמחה: "יהיו גבורינו החלוצים
 שבמלהמת הורן!"

הדברים האלה עוררו התפעלות כ"כ עצומה
 בקרב השומעים עד שדמעות נזלו מעיני רבים
 מהם, מה שבזה הכליטו את רגשותיהם של אחבה
 לאמית גצחת וכדמעות גיל הנישו הפצועים תודה
 לאחיהם המשתתפים בצערם וכיחד אתם הננו
 מודים לצעירי חברת "ההתעוררות הישראלית" על
 לאמיותם הנובעת מלב ונפש וקוראים להם: "ירכו
 כמותכם בישראל!" ולאחינו החלוצים הפצועים הננו
 מאחלים להם רפואה שלמה ואומרים להם: "ה'
 אתכם גבורי החיל!"